

Sem Krajster

TAJNA TORINSKOG POKROVA

Prevela
Sanja Bošnjak

■ Laguna ■

Jednu po jednu, poklonici uklanjaju cigle s vekovnog svetilišta. Znaju da oslobađaju silu koja će najstrašnije ubijati, onu koja će ili spasti sve što im je sveto – ili ga zauvek uništiti.

PRVI DEO

I Josif kupi platno i položi ga u grob koji bijaše
izdubljen u pećini.

Engleska standardna Biblija

PRVO POGLAVLJE

SREDA UVEČE

BEVERLI HILS, LOS ANĐELES

Ubija iz mnogo razloga. I upravo ovog trenutka, ubiće ponovo.

Iz potrebe. Žudnje. Bolne, uporne prisile. Ubijanje mu je kao seks. Kad to ne radi, razmišlja o njemu. Mašta. Planira. Isprobava. Neophodno mu je i neizbežno kao disanje. Samo što mu pruža mnogo više zadovoljstva. Nezaboravno je.

Ovo će biti lako. Savršeno. Dosad najbolje. Uvek je tako s neubijenima. Tako ih on naziva. Ne živima. Ne sledećom žrtvom.

Neubijeni.

Tiho susedstvo. Žena živi sama. Nije ni svesna da joj se, dok je radila u toj lepoj bašti pozadi, uvukao u život i u dom.

Leži satima i čeka, neprimetan kao pas na omiljenom mestu za sakrivanje, načuljenim ušima joj osluškujе kretanje po sve mračnijoj kući, i podmuklo zamišlja svaki njen pokret.

Čuje se tih zveket – rasprega nakon usamljene večere.

Tih *udarac* – zatvaranje mašine za pranje sudova.

Kotrljavo *kuckanje*. Led iz posude na visokom frižideru pored kuhinjskih vrata. Čaša vode da je ponese u krevet.

Škljoc, škljoc, škljoc. Gašenje svetala. Zatvaranje vrata.

Tup, tup. Tup, tup. Koraci. Penju se na sprat. Teški. Jedva čeka da legne na veliki mekani krevet i zaspi.

Tih škljocaj. Noćna lampa prosipa žuti sjaj po velikoj spavaćoj sobi.

Teče voda. Tuš. Lep i vruć. Toplo polivanje da bude čista za krevet.

Sveža za smrt.

On čeka. Odbrojava sekunde i minute. Sedamsto dvadeset sekundi. Dvanaest dugih minuta. Sada zujanje fena. Bolje je ne ići na spavanje s mokrom kosom. Veoma je nezdravo. Televizor bruji. Muzika. Film. Vesti. Menja kanale. Traži nešto što će joj odvratiti pažnju od svakodnevnih grozota. *Večernji šou. Konan. Haus.*

Škljoc. Puckanje statičkog elektriciteta na plazma ekranu.

Tišina.

Poslednji škljocaj. Lampa.

Mrak.

On leži tu. Ispod kreveta. Uživa u lebdećem odjeku poslednjih zvukova – kao u komadiću hostije koja se rastapa na jeziku.

Ubrzo čuje šapat njenog disanja, tihi uzdasi se dižu kao nežno svetlo što preseca jutarnje nebo. San je nežno priprema za Boga i za njega. On se izvlači iz skrovišta. Polako. Elegantly. Pažljivo. Smrtonosna životinja pomalja se iz zaklona. Izložena u divljini. Približava se plenu. Treperi od iščekivanja.

Jednu ruku joj stavlja oko grla, a drugu preko usta. Ona naglo otvara oči od zaprepašćenosti. Osmehuje joj se i šapuće: „*Dominus vobiscum* – neka je Gospod s tobom.“

DRUGO POGLAVLJE

ČETVRTAK UJUTRU

MENHETN BIC, LOS ANĐELES

Novembar je, ali i dalje je preko trideset stepeni na dinamama. Tako je ponekad u Kaliforniji. Zlatna jesen kao nadoknada za loše leto. Tridesetjednogodišnji detektiv za ubistva Nik Karakandez desnom rukom zaklanja plavosive oči i napregnuto osmatra svetlucavo kovitlanje Tihog okeana. U izbledelim plavim farmericama i crnoj kožnoj avijatičarskoj jakni, krupni policajac se izdvaja na vrhu dine.

Prodorno posmatra i vidi više nego bilo ko drugi. Svakako više od peskom prekrivenog leša nad kojim su se nagnuli patolog i istražitelji mesta zločina. Daleko više od skakutavih glava plivača koji zure iz talasa.

Nik vidi budućnost.

Mesec dana od sada, da budemo sasvim tačni. Vidi svoj brod koji isplovjava na more, s vetrom u jedrima i kalemima što vise s krme, i vreme kad će poslovi kao što je ovaj nesrećni leš iz vode biti samo daleka uspomena.

„Nik! Vuci dupe ovamo.“

Samo jedna žena na svetu ovako mu se obraća. Spušta ruku i žmirka na koleginicu i šeficu, poručnicu Mici Felon. „Dolazim – pruži mi priliku.“

Tridesetdevetogodišnja majka dvoje dece stoji dvadesetak metara ispred njega, u udolini mekog kalifornijskog peska. „Hej, Veliko stopalo – jesi li ti brzi policajac za ubistva kakvim sam te smatrala ili sam te pomešala s nekim troprstim lenjivcem?“

Mora da se nasmeje. „Ja sam brzi policajac za ubistva, gospođo. Šta je tačno *troprsti lenjivac*?“

„Kratkovrati debeloguzi sisar. Star je šezdeset miliona godina i većinu vremena spava.“

„Voleo bih da jesam.“

Mici mu zavrće jaja od prvog dana u odeljenju, već više od pet godina. Šljapka pored nje dok hodaju ka lepršavoj traci desetak metara od ruba okeana. Vrlo brzo će mesto zločina nestati. Spraće ga gospa Plima, stara saučesnica mnogih ubica.

Pokazuju značke policajcima koji čuvaju oblast, nazuvaju navlake na cipele i pridružuju se medicinskoj istražiteljki Ejmi Čang, drugoj generaciji kineskih lekara s mozgom velikim kao državni deficit.

„Dobar dan, doco“, pozdravlja je Mici. „Je li moguće da je sirota žena umrla prirodnom smrću? Trebalo bi večeras da idem na fudbal.“

Istražiteljka ne diže glavu. Oboje ih dobro poznaje. *Previše* dobro. „Nije. Osim ako je prirodno ići na plivanje potpuno obučen nakon što su ti iščupana dva zuba, iskopano oko i presečeno grlo.“

„Čoveče, neki nemaran zubar.“ Nik se naginje nad telom.

„Obama je za mnogo toga odgovoran“, dodaje Mici. „Nije trebalo da se petlja u zdravstvo.“

„Ali uhvatio je Bin Laden – to ga sigurno spasava zatvora, što se mene tiče.“

Ejmi diže pogled i odmahuje glavom u znak podsmešljivog gađenja. „Imate li vas dvoje šaljivdžija i grama poštovanja za ovo što se ovde dešava?“

Nik joj hvata pogled. Između njih se rađa iskra. Mala je, ali prisutna. On je oduva, pre nego što ona uspe i da trepne. „Imamo tonu“, odgovara. „Samo ga dobro sakrivamo. Jedino crnim humorom uspevamo da zaštitimo svoje osetljive duše.“

Ejmi ga odmerava pogledom. „Misliš, *bolesne umove*.“

Poručnica kruži oko istražitelja koji prosejaju pesak u potrazi za bilo čim što je spalo s leša i ostalo zakopano ili pregaženo. Obilazi oko leša, odmerava ga iz raznih uglova, kao da je delo savremene umetnosti kome još nisu otkrili smisao. „Ima li neka dokumenta?“

„Nema“, odgovara Ejmi. „Nisi valjda mislila da ćete imati toliko sreće?“

„Samo sam se nadala.“ Ponovo kruži. Ovog puta sporije, povijajući se da prouči žrtvine šake i stopala. „Imaš li predstavu koliko je dugo bila u vodi?“

Ejmi ponovo diže pogled. „Hajde, Mici, moram da proverim temperaturu tela i plime – prerano je za pristojan odgovor.“

Gura toplomer kroz očnu jabučicu do mozga. To će odrediti vreme smrti u rasponu od tri sata. Baca pogled na talase iza sebe. Čim se posavetuje sa stručnjakom za plimu i oseku, dobiće prilično jasnu predstavu o tome gde i kada je žrtva dočekala kraj. Beleži telesnu temperaturu, zatim makazama seče lešu nokte i stavlja ih u kesicu.

Mici se i dalje nadvija nad njom i ona oseća obavezu da policajki ipak pruži neki odgovor. „Reč je o satima u vodi, ali

manje od jednog dana. Trenutno ti samo toliko mogu reći.“ Ispravlja se, otresa pesak i doziva dva bolničara koji čekaju s pomorskom mrtvačkom vrećom, koja ne propušta vodu i čuva sve dokaze unutra. „U redu, spakujte je.“

„Kakvo je čudovište moglo ovo da uradi?“ Nikove oči snimaju odrano, unakaženo telo.

„Tu nema tajne.“ Ejmi skida ljubičaste gumene rukavice i zatvara metalni kofer. „Neki zao gad – već je to radio ranije i uradiće to ponovo, vrlo brzo.“

TREĆE POGLAVLJE

PODNE

CENTAR GRADA, LOS ANĐELES

U kutku s hranom u tržnom centru vlada opšta gužva. Kupci i kancelarijski službenici guraju se kao stoka oko valova. Napeti poslužitelji izvikuju porudžbine kroz zgusnuti vazduh i kuckaju po označenim dugmićima na kasi.

Mladić maslinastog tena u srednjim dvadesetim s crnom kosom i još crnijim očima strpljivo čeka u sveopštoj gužvi. Ostrvo smirenosti uhvaćeno u pobesneloj reci neljudske neotesanosti. Ravnodušno čeka svoj red, zatim plaća miso supu, kutiju sušija i crnu kafu. Takva ishrana ga održava pre mršavim nego mišićavim – vitkim, ako želite da budete ljubazni u svom opisu – presitnim i premršavim za žene koje vole krupne muškarce širokih ramena. To mu je takođe prikačilo i nadimak „Riblja Faca“ u fabrici gde radi.

„Dozvolite da vam pomognem.“ Brzo odlazi da raskrči stolice i stolove tako da starac može da progura ženu u

invalidskim kolicima kroz restoransku džunglu i spušta njihov poslužavnik s hranom na slobodan sto.

„Veoma ljubazno od vas.“ Starac klima glavom u znak zahvalnosti dok se nameštaju.

„Nema problema, i nema na čemu.“ On odnosi svoj ručak nekoliko metara dalje. Osmehuje se paru dok štapićima meša ljuti vasabi sa sojinim sosom, i u to zamače rolnicu s tunjevinom, zatim usmerava pažnju na plimu prolaznika. Opčinjavaju ga. Svi. Bez izuzetka.

Učiteljica vodi povorku stranih učenika, čini se Kineza, dvoje po dvoje, i mali anđeli se svi drže za ruke. Svi nose iste narandžaste majice i kape i izgledaju kao lutke tek sišle s proizvodne trake. Priseća se da je negde video poster na kome se tvrdi kako pet puta više ljudi uči da govori engleski u Kini nego što ima ljudi u Engleskoj. Svet se menja. Oseća to. Naslućuje.

Pogled mu preleće na plavušu zrelih godina u poslovnom odelu dok vadi mobilni koji joj zvoni u crnoj kožnoj torbici. Kuguarka iza koje su ostale najbolje godine. Elegantna odeća i pravilna ishrana ne mogu da sakriju ono što kosi i koži urade godine i kalifornijsko vreme. Pronalazi ajfon tačno na vreme, ali ne izgleda zadovoljno. Ne zove je muž ili ljubavnik, pretpostavlja on. Verovatnije je u pitanju očajni kolega – vapaj za pomoć s radnog mesta odakle je upravo izašla.

Mladić se osmehuje dok prolazi pored njega. Nešto poznato joj je u očima. On pucne prstima kad shvati šta je to. Podseća ga na ženu s kojom je sinoć bio.

Onu koju je ubio.

ČETVRTO POGLAVLJE

MENHETN BIČ, LOS ANĐELES

Teško pogrebno vozilo s patologije – beli dodž karavan sa zatamnjenim prozorima – ostavlja brazde na čistom pesku dok nestaje sa svojim tužnim tovarom. Gomile znatiželjnih kupača vraćaju poput zombija peškirimama i ležaljčkama kao da se ništa nije dogodilo. Život se nastavlja – čak i posle smrti.

Nik Karakandez izlazi iz ograđenog mesta zločina i korača varljivom granicom između peska i mora, linijom gde tamna voda zapljuskuje beli pesak zatim zagonetno isparava u peni talasa koji se povlače. Severoistočni vetar se kovitla dok on posmatra svetlucavi horizont.

Završio je s poslom policajca za ubistva.

U stvari, završio je sa svim oblicima policijskog posla. Obaveštenje je već predao. Taj mišićavi muškarac od metar osamdeset doneo je odluku pre mnogo godina, posle nesrećnog slučaja o kome ne govori – događaja zbog koga bi većina policajaca odustala. Otada tavori, pretvara se da radi, čeka da sakupi dovoljno novca, sredio je svoju kapetansku dozvolu i

dovršio je popravke na svojoj maloj šalupi. Trideset dana od sada otploviće u zalazak sunca da započne potpuno novi život.

Mici se osvrće ka sve daljoj traci i policajcima kojima je upravo dala uputstva da počnu sa ispitivanjem okupljenih zombija. „Šta misliš, kako ju je gospodin Čudovište ovde izbacio? Mislim, nisam videla tragove automobilskih guma a pesak je mekan kao moj stomak.“

Nik pokazuje na istok ka grupi crnaca koji trče od obalskog puta preko plaže, pa do napuštene zgrade malo dalje od mora. „Tamo je železnička okretnica. Pretpostavljam da je vozio pristaništem dokle je mogao, zatim je izvadio leš i jednostavno ga gurnuo preko ruba.“

„Vidim, moglo je biti tako. Po njenom izgledu, nije bila teža od trideset sedam kilograma. Bilo bi je lako baciti.“ Mici gleda ka kraju pristaništa s pomorskom laboratorijom i akvarijumom, velikim dobitkom za bogate meštane i njihovu decu. Mada, ne i za nju. Njene kćerke bliznakinje alergične su na svaku vrstu učenja. Radije bi jurile za fudbalskom loptom, igrale video-igrice ili izazivale dečake iz susedstva.

Dok ona i Nik koračaju ka nasipu, kroz glavu joj prolazi slika mrtve žene. „Jesi li primetio da naša neznanka i dalje na sebi ima nakit?“ Okreće sićušnu burmu koja joj je na prstu već skoro dve decenije i pokazuje je Niku. „Imala je dragi kamen dovoljno velik da na njemu izviđači logoruju.“

„Znači, nije bila pljačka“, primećuje Nik. „S obzirom na surovost ostalih povreda, naš počinitelj ne bi oklevao da joj odseče prst da je želeo taj kamen.“

„Šta je onda? Otmica koja je pošla po zlu?“

„Možda, ali očekivao bih zahtev za otkupom. Čak i ako se muž – pod pretpostavkom da ga još ima – plašio da nas obavesti o svemu.“

Mici pomisli na leš. „Da, ne slaže se. Otmičari ubiju žrtvu kad su pregovori oko novca završeni, ne pre. Do tada,

porodica postaje razdražljivija od meksičkog pasulja i uvek dotrče do nas. Dakle, da je ovo bila otmica, čuli bismo nešto.“

Dok se penju poslednjim delom plaže do pristaništa, Nik razmišlja o tome kako ubistvo nosi žig profesionalca – iako neuračunljivog. „Poslednji put kad sam video ovako nešto, bili su u pitanju Italijani tamo u dolini“, govori. „Isekli su jednog svog pošto ih je prevario. Osveta, čista i jednostavna.“

Mici se mršti. „Misliš da je bila povezana sa organizovanim kriminalom?“

„Mogla bi biti. Zamisli, na trenutak, da je mafijaška supruga i muž otkrije kako ga vara.“ Pruža ruku i povuče Mici. „Prvo odbija da imenuje tipa koji je kreše, zatim, konačno, kad ga oda, ispostavlja se da je dotični zavodnik mužićev brat ili najbolji prijatelj. Bum.“ Nik pljesne rukom. „Bos se sav uzruja. Shvata da nema izbora već da naredi nekome da joj pomrsi konce i dokrajči je.“

„Imaš bolesnu maštu.“

„Tako si me ti naučila.“ Gleda preko nje, dole na široko pristanište koje vodi do uglaste građevine od crvenih pločica na kraju. Metalna ograda od četiri vodoravne šipke prostire se sa obe strane, iznad vode. Dopire mu do grudi. Bio je u pravu. Ako tamo odvežeš auto, bilo bi dovoljno leš prebaciti preko.

Mici se spušta u čučanj. „Ovde ima mnogo tragova guma.“ Rukom pokazuje ispred sebe. „I hvala ti bože na lepom sloju peska u koji se utisnulo sve što je nedavno došlo i otišlo.“

„Poslaću pajkane da ograde trakom pristanište i pozvati istražitelje da obrade tragove.“ On izvlači mobilni i seda na ogradu dok razgovara.

Mici vadi mali foto-aparat koji uvek nosi i pravi nekoliko snimaka. Ponekad se tehničari pojave prekasno i dokazi nestanu. Boje sprečiti nego lečiti.

Deset minuta kasnije, rumen debeo policajac u oznojanoj uniformi stiže s mladim kriminalističkim fotografom. Dok im Mici daje uputstva, Nik se udaljava nekoliko metara da posmatra talase kako se razbijaju o potporne stubove pristaništa. U uzburkanoj belojoj peni ima slika. Nejasni prizori, otvoreni za tumačenje. Neki vide konje u galopu ili Vikinge ili morske bogove.

Nik vidi ženu i sinčića koje je izgubio.

Leže u moru sopstvene krvi. Izvrnutih očiju kao užegle školjke.

I svaki put kad ih vidi – kad mu njihovo neočekivano pojavljivanje slomi srce – ne radi ništa da ih odagna, ništa što bi skinulo krivicu sa njega.

Kerolajn je želela da on izađe iz stana i malo gura dečja kolica. Maks je plakao a šetnja po ulici ga je izgleda uvek umirivala. Ali Nik je zaglavio na telefonu – poziv s posla na slobodan dan. Dosadilo joj je da čeka i konačno je izašla bez njega. Dve ulice dalje, zaustavila se u prodavnici. Da je Nik bio tamo, sve bi bilo drugačije. Odmah bi mu bilo jasno šta se dešava – narkoman pljačka kasu, razdražljiv i paranoičan, ljudska tempirana bomba spremna da eksplodira; glupi vlasnik prodavnice je glumio heroja tako što je zgrabio pištolj zalepljen ispod pulta, mušterije su se uspaničile i vrištale, i pokrenulo se ludilo.

Bio je to Armagedon.

Kad se oružje pojavilo iza pulta, narkić je poubijao sve. Posle je samo ošamućeno stajao. Još je zurio u pokolj kad su policajci stigli. Trenutak ludila jedne gnjide okončao je živote desetina dobrih ljudi i doživotno unesrećio njihove porodice.

„Ako je ovo ubici bilo mesto za odlaganje, onda on nije meštalin.“ Mici se ponovo ushodala.

„Šta?“ Nikove misli su još na trenutku od pre tri godine.

„Okean.“ Pokazuje preko ograde da mu privuče pažnju. „Voda je ovde preplitka. Počinilac je verovatno mislio da je dublja. Kad ju je prebacio, sigurno je verovao kako će telo zauvek nestati.“

„Možda je nadošla plima“, kaže Nik, a mozak i telo mu se konačno povezuju u istu vremensku zonu. „Ili mu nije bilo važno. Možda se samo pobrinuo za to da je sakrije dovoljno dugo da on pobegne iz grada.“

„Dobar si“, hvali ga uz osmeh koji nagoveštava zašto se pre deset godina svaki pajkan u stanici trudio da prođe pored njenog stola. „Nedostajaceš mi kad budeš radio kao lovac na krabe na *Najsmrtonosnijem ulovu*.“

Smeje se. „Ima li na *Diskaveriju* i neki drugi program osim te prokletinje?“

„Nije vredan gledanja.“

Hodaju jedno iza drugog po pristaništu, blizu ograde, da ne bi pokvarili tragove guma. On polako obilazi akvarijum i pomorsku laboratoriju, zaklanjajući oči i gledajući u nebo. Konačno nalazi ono što traži.

„Kamere koje snimaju priobalje.“ Pokazuje na dve male kamere na vrhu dugačkih šipki. „S njih se mogu gledati onlajn-snimci u stvarnom vremenu.“

„Ubij me ako mi život postane tako dosadan pa samo pomislim da to uradim.“

„Nismo svi isti, Mic.“ Pokazuje na još jednu čeličnu šipku, s bezbednosnom kamerom na vrhu. „Ovo ti je više po ukusu.“ Pokazuje dlan kao domaćin TV prodaje dok hvali neku gomilu sranja koja može da se kupi samo u narednih deset minuta. „Kanal isključivo na raspolaganju zgodnim i darovitim losanđeleskim policajcima, koji prikazuje, nadajmo se, neprocenjivi snimak ubice žena s Big Roka.“

PETO POGLAVLJE

KASNO POPODNE

Ejmi Čang oblači službeno odelo, navlači gumene rukavice i ulazi u savremeno opremljenu mrtvačnicu. To je hladna podzemna prostorija od nerđajućeg čelika, osvetljena čistim zelenim i plavim svetlima. Čelični frižideri za leševe, sudopere, kolica, stolovi i instrumenti nagomilani na središnjem stolu za autopsije s nezgrapnim slavinama i okrutnim odvodnim rupama za poslednje kapi krvi i telesne tečnosti preminulih. Previše tupog i smrtonosnog metala za Ejmin ukus. Sasvim drugi svet od elegantnog samačkog doma tridesetdvođodišnjakinje, u kome i nema čelika osim noževa u lepoj kuhinji s velikim prozorom što gleda na malu, ali dobro održavanu baštu.

Stara manje od nedelju dana, mrtvačnica već miriše na hemijska sredstva za čišćenje. Ejmi sažaljivo gleda na meso i kosti izložene na stolu. Za nju su ti ostaci i dalje osoba, očajna žena kojoj je potrebna njena stručna pomoć. „Dakle, ko si ti? Šta mi možeš reći, dušo? Kakve tajne čuvaš za nas?“

Već na prvi pogled vidi se da je žrtva pretrpela neopisivo bol pre nego što je izdahнула. Sve povrede su joj nanete pre smrti. Usne su razrezane, zubi joj nedostaju, a tu je i ta grozna šupljina gde se nalazilo levo oko – užasno svedočanstvo mučenja koje je pretrpela.

Raščišćava prostor tako da lakše radi. Podešava tavanično svetlo za seciranje s dvostrukim zracima i navlači sićušnu video-kameru na čelo radi krupnih snimaka. Želi da zabeleži sve što kaže i vidi za vreme pregleda.

„Žrtva je negovana žena u kasnim četrdesetim ili ranim pedesetim. Ima brojne povrede na licu nanete pre smrti, uključujući i gubitak levog oka i dva gornja prednja zuba. Postoje dokazi o nedavnoj plastičnoj operaciji, jer su joj ožiljci od rezova još zaceljivali oko ušiju i vrata.“

Glas joj se snuži kad shvati kako se pokojnica nadala da će posle tog bezazlenijeg susreta sa sečivom postati mlađa i poželjnija. „Manje kozmetičke su joj povrede na levom i desnom obrazu – nanete su nizom udaraca, verovatno spređda – udarcima gornjom stranom šake. Pretrpela je snažan tup udarac na levom obrazu, moguće pesnicom. Rana zjapi otvorena, i vidi se meso do kostiju.“ Ejmi se spušta do vrata. „Pokojnica je iskrvarila kroz vodoravnu ranu od osam centimetara koja je preseklala krvne sudove u karotidnom tkivu. Kobni rez. Umrla bi od vazdušne embolije čak i da je preživela ranu.“ U oči joj upada preciznost. Nije bilo oklevajućeg uboda. Samo siguran i nemilosrdan rez.

Podiže žrtvine manikirane šake. Nije prvi put da ih dodiruje. Tamo na plaži je odsekla nokte u potrazi za dokazima i zbog toksikologije, a zatim je uzela otiske prstiju. „Nema znakova većih odbrambenih rana, ali postoje tragovi oko ručnih zglobova, koji ukazuju na to da je možda bila vezana.“ Lepljivom trakom diže parčiće konopca s posivele kože. Malo

se odmiče i osmatra čitav gornji deo tela, a naročitu pažnju posvećuje stopalima, kolenima, laktovima i šakama. „Nema tragova trljanja i ogrebotina na normalnim površinskim dodirnim tačkama.“

Zatim pregleda praznu, crvenu, ogoljenu očnu duplju. Ubica je upotrebio nešto da bi žrtvi iskopao očnu jabučicu.

Šta?

U šupljini nema tragova dubljenja koji bi ukazali na to da je u nju možda guran metal. Shvata šta se dogodilo. Upotrebio je prste. Napadač joj je gurnuo palac u očnu duplju i istisnuo oko. Zatim je prosekao kroz ogoljeni mišić i povezane nerve. Treba biti naročita vrsta čudovišta da uradiš tako nešto. Ejmi Čang krivi lice, što retko radi. U uglovima ženinih tankih ljubičastih usana nalaze se tragovi oderotina, očiti znaci da joj je čvrstim čepom za usta prigušio vriske.

Telefon na zidu zvoni i treperi – zatim se prebacuje na poruke. Ejmi nastavlja. Razmišlja o izvađenim zubima. Verovatno ih je iščupao pre oštećenja oka. Ponovo gleda u ženina usta. Ima tragova na zadnjim zubima i gornjem nepcu. Nešto joj je zaglavio unutra da joj vilica ostane otvorena dok se on bavi svojim poslom. Zabacuje pokojničinu glavu unazad i privlači gornju lampu. Malom pincetom vadi sitne ostatke bele plastike s gornjih i donjih zadnjih kutnjaka. Ako ne greši, ubica joj je na silu ugurao lopticu za golf da bi mogao da dođe do prednjih zuba.

Viđala je svakakve gadosti na svom stolu, ali stomak joj se svaki put okrene kad vidi nešto ovakvo. Nešto što prepoznaje kao jedinstveno delo najgoreg grabljivca na svetu – serijskog ubice.

ŠESTO POGLAVLJE

KASNO UVEČE

KARSON, LOS ANĐELES

Crnokosi muškarac gustih obrva i maslinaste kože proverava je li zaključao ulazna i zadnja vrata i zatvorio prozore. Ni slučajno ne želi da postane žrtva provale – ne bi mogao da podnese takvu ironiju.

Odlazi do spartanske kuhinje i otvara stari frižider u kome se uvek nalaze samo tri stvari: dugotrajno mleko – ono koje traje od šest do devet meseci – karton jaja i kutija namaza s niskim procentom masti. Ako je stvarno gladan, smutiće sve zajedno i napraviti omlet. Inače, kao i večeras, pije samo mleko. Riba i supa za ručak, mleko i jaja za večeru. To mu je sva ishrana.

Oseća se nekako čudno dok se kreće kroz kuću i pije pravo iz tetrapaka. Razdraženo. Neuravnoteženo. Uznemireno. Ali ništa ga to ne iznenađuje. Dan posle je uvek takav – protivrečan i zbunjujući. Vreme usplahirenosti i ushićenja.

Promene raspoloženja su ga nekad pogađale, ali više ne. Sad je iskusan – shvata da posle svakog ubistva dolazi zakašneli šok. Kao fizički trzaj vatrenog oružja. Bolan udarac puške o mišić ramena. Oduzmeš život i tvoji psihološki mišići primaju udarac. Prvo se pojavi ljubičasta modrica krivnje, zatim žuti strah da ćeš biti uhvaćen i konačno rumena poplava izvojevane pobeđe.

Proveo je dan kao i obično, radeći posao nedostojan sebe, za ljude koji ga ne cene i ne razumeju. Uostalom, niko ga ne ceni i ne razume. Ipak, rutina je važna. Promena navika privlači pažnju ako policija počne da njuška. Osim toga, naučio je da je odmah posle ubistva bolje da bude s ljudima, da se ubaci u tok bezumnih riba koje plivaju od kuće do posla i nazad. Dopada mu se razonoda, ispunjavanje vremena. I svestan je prednosti istovetnosti, neophodne maske koju mu sumorna svakodnevnica pruža.

Ali sada je noć. A noć je drugačija. On se oseća drugačije. Drugačiji je. To je vreme energije i moći. Vreme kad može da uživa u ubistvima. Tama mu donosi opravdanje, potvrdu onoga što radi i ko jeste. Preko dana čezne za zalaskom sunca i buđenjem sirove energije u sebi.

Iznajmljena kuća u kojoj živi obavijena je tamom. Uvek. Debele zavese su uvek navučene. Nema sijalica u sijaličnim grlima. Nema struje ni gasa. Umesto toga, koristi otvoreno ognjište i za grejanje i za ono malo kuvanja.

Bledo svetlo treperi od sveća u njegovoj spavaćoj sobi, dok se skida do gole kože i priprema za spavanje. Nema kreveta. Nema prekrivača. Nema jastuka. U uglu sobe brižljivo čuva nekoliko stvari. Otvara presavijenu maramicu i uzima svetu hostiju od izbrušenog čelika i prelazi s njom unakrst po grudima, a zatim i po butinama i rukama. Pre nego što krv izbije, briše oštricu. Ljubi je i drži je visoko, kao sveštenik koji

pokazuje blagoslovenu hostiju okupljenim vernicima. Dok mu grudi obliva crvenilo, okreće se maramici i presavija je na precizne kvadrate.

Ispružen na leđima, oslanja stopala na zidnu lajsnu, levo rame i ruka su mu u ravni s desnim. Pažljivo provlači jedan čaršav ispod peta i čvrsto ga omotava oko sebe sve dok nije potpuno prekriven od glave do nožnih prstiju.

Ušuškan. Čvrsto. Sigurno.

Kao da je umotan u pokrov.

SEDMO POGLAVLJE

PETAK UJUTRU

STANICA U SEDAMDESET SEDMOJ ULICI, LOS ANĐELES

Prostorija smrdi na noćne buritose i izgleda kao da se tu upravo završila letnja zabava studentskog bratstva. Metalni vojnički sto Mici Felon predstavlja opsesivno-kompulzivno uredno ostrvo u beskonačnom moru muških otpadaka.

„Još kafe.“ Nik poručnici spušta šolju „Najbolja mama na svetu“, koju su joj pre dve godine za Dan majki kupile bliznakinje. „Šta ti je s rukom?“ Glavom pokazuje na zavoj oko dva prsta.

„Debeli tikvan od mog muža pao je na mene dok smo se glupirali.“ Pokušava da izvrda. „Možda celibat ipak nije loša zamisao.“

„Ne zalazi u pojedinosti.“

Ona prinosi šolju usnama. „Ovo će mi biti poslednji kofein jutros, ne daj mi da pijem više.“ Vraća pogled na snimak iz kamere za nadzor koji se prikazuje na ravnom monitoru trideset dva puta brže od normalnog.

„Jesi li već nešto primetila?“, pita je on.

„Da, moja želja za životom je poludela i bacila se sa onog pristaništa još pre tri sata.“

Nik se spušta na stolicu pored njene. „Upravo sam proverio s pajkanima. Nisu pronašli gotovo ništa.“

„I to je novost?“

„Pretpostavljam da nije. Kunem se da su neki od tih momaka toliko mladi da ni ulicu ne prelaze sami.“

Ona se smeje. „Čuješ li ti sebe? Već si veliki veteran. Bolje pripazi na ponašanje, još si previše zelen da bi prozivao novajlije.“ Baca pogled na veliki zidni sat pored kapetanove kancelarije. „Odgledaću još jednu traku, a onda idem po hranu. Ideš i ti?“

„Naravno, ali neću picu. Treba ozbiljno da popravim formu za veliko putovanje.“

„Ti jesi u ozbiljnoj formi – zaplivaj kad budeš na moru i velike ženke kitova će doći da ti se nabacuju.“

„Smešno, ha-ha.“ Pljeska se po maloj kupoli gde je nekad imao trbušne mišiće. „Smanjiću ugljene hidrate, suzdržaću se od piva, preskočiću picu i dovešću se u red. Biću izgladneo i smoren, ali biću *u redu*.“

„*U redu* nije dobro. *U redu* je ničija zemlja. Uhvaćen si u unakrsnu vatru između prežderavanja i izgadnelosti, ali imaš seksi izvajano telo. Sa *u redu* se zadovolji kad se oženiš.“

„Zaboravila si – bio sam oženjen.“

„Uspelo ti je prvi put – uspeće i drugi.“ Diže pogled ka njemu, u nadi da neće ugledati stari bol. „Samo te zezam. Još si prilika. I ne samo za kitove. Ne brini o tome.“

Na Nikovom stolu zvoni telefon. On odguruje stolicu unazad i naginje se preko raznetog vulkana od papira da dohvati slušalicu. „Karakandez.“

Mici ispija kafu i posmatra ga. Šteta što neće ponovo da izlazi sa ženama. Neko bi bio dobra prilika. Ljubazan, skroman i pošten kao dan. Zgodan, ali ne toliko da bi se unervozio kad stvari krenu po zlu. Smeška se. Da, kad se Nik Karakandez konačno izvuče iz sopstvene ljuštore, neka devojka će osvojiti zgoditak na lotu.

On spušta slušalicu, uzima notes u koji je pisao i dokotrlja se do njenog stola.

Ona klima glavom ka notesu. „Šta imaš?“

On ga podiže. „Pogledaj ko je naša žrtva.“

Mici zuri u paučinstu škrabotinu. „Tamara Džejkobs.“ Sleže ramenima. „Trebalo bi da je znam?“

„Službenica na otiscima prstiju rekla je da je moguće. Filmska scenaristkinja. Neka vrsta velike zverke. Radi velike istorijske kostimirane drame – romantične filmove takođe, o starim rimskim i britanskim vladarima. Zanima li te to?“

„Zezaš me? Hari Poter je najbliži britanskoj kostimiranoj drami kad sam ja u pitanju.“ Privlači tastaturu i ukucava „Tamara Džejkobs“ u *Gugl*.

Pojavljuje se stranica iz *Holivudskog reportera* s licem pokojnice i tekstom ispod slike ispisanim velikim zadebljanim slovima.

Nik se naslanja na stolicu dok čita s njenog ekrana. „Kako joj se zove novi film?“

„*Pokrov*“, odgovara Mici. „Radila je na filmu po imenu *Pokrov*. Možda mi se na kraju ipak dopadne njena vrsta filмова.“

OSMO POGLAVLJE

PETAK POSLE PODNE

BEVERLI HILLS, LOS ANĐELES

Stepfordske supruge i muževi s Medisona posmatraju s bezbednih velelepni ulaza dok automobili losanđeleske policije razbijaju tišinu mirne slepe uličice u kojoj je živela Tamara Džejkobs.

Policajci zatvaraju ono što bi moglo biti ključno mesto zločina – mesto gde se žrtva susrela sa svojim ubicom, gde je oteta ili čak ubijena.

Posle čitave večnosti zvonjenja, Mici odvodi nekoliko policajaca da provale zadnja vrata spisateljičinog doma vrednog šest miliona dolara. Ona i Nik oprezno ulaze u veliku kuhinju s drvenarijom od mahagonija i mermernim radnim površinama. Oboje su izvukli pištolje, iako su 99,9 posto sigurni da je kuća prazna. Mnogi policajci su ubijeni zbog tih 0,1 posto.

„Čisto“, viče Mici iza ugla.

„Čisto“, uzvraća Nik dok se kreće kroz dnevnu sobu.

Počinitelj je bio ovde. Nik to zna. Oseća kako mu krv ključa.

Prvo pregledaju sobe u prizemlju. Nema tragova borbe. Zatim proveravaju svih pet spavaćih soba na spratu, zajedno s kupatilima i odvojenim garderobama punim odeće, cipela i torbica. Ništa ne deluje ispreturano.

Mici otvara klizna vrata plakara velikih koliko i sam zid i ustukne od zaprepašćenosti. „Bože, u *Blumingsdejlju* ima manje zaliha nego ovde. Mislim, koliko odeće može jedna žena da ponese?“

Nik okreće leđa izložbi haljina, majica, sukanja i bluza. „Idem dole do radne sobe. Pisci su čudna stvorenja. Da vidimo šta ima u njenom prirodnom staništu.“

Mici baca poslednji zavidni pogled na predivne haljine, zatim kreće za njim. Forenzički tim i fotograf su u kuhinji. Ništa ne ukazuje na provalu pre nego što su unutra provalili policajci. Nema pomerenih ramova za slike, niti izbušenih brava ili razbijenog stakla. Možda ubica čak nije ni bio ovde.

Radna soba je još raskošnija od garderobe na spratu. Od poda do tavanice u hrastovini, s posebno izrađenim radnim stolom, mekom smeđom kožnom foteljom – antikvit, sudeći po izgledu – i policama krcatim svim vrstama priručnika. Nik pretpostavlja da je Tamara bila stara škola, oslanjala se samo na objavljene knjige umesto na izvore na internetu, želela je pouzdane dokaze iza svog rada.

U trenu shvata šta nedostaje. Tu su štampač, skener i čitava zbrka vezanih kablova i punjača.

Ali nema računara.

Ono nagonско peckanje koje je osetio pojačava se dok otvara ormar. Nema kućišta uz monitor. U redu. Nije

čudo, pisci često više vole laptope – tanji su i praktičniji za zapisivanje uvrnutih i predivnih misli na putovanjima. Ali nema ni rezervnih kablova ili doking stanica. Pretražuje i ostale ormariće i pronalazi instalacione diskove i garancije za mekbuk *er* od jedanaest inča. Lepo. Mnogo je savremeniji od starog *Delovog* kompjutera pod kojim se savijaju noge stola u *njegovom* stanu. Ali nešto mu i dalje ne da mira.

Pisci uvek prave rezerve. Profesionalci uvek prave kopije. Sve vreme. Na više izvora.

Nik pretražuje, ali ne može da pronađe nijedan USB stik, a kamoli nešto teže ili profesionalno kao *Iomega* ili *Tandberg*.

Bio je ovde. Raščistio je.

„Nik – dođi da vidiš ovo.“ Mici zvuči više tužno nego uzbuđeno.

Šta god da je našla, zna da mu se neće dopasti. Ostavlja hektare hrastovine i prelazi na pašnjake debelih, belih tepiha u dnevnoj sobi.

„Mačka je mrtva.“ Na licu joj se vidi da je i sama imala jednu takvu ljubimicu u detinjstvu. „Ubijena je, kako izgleda.“

Tom Hiks, četrdesetogodišnji bradati istražitelj u plastičnom kombinezonu, na ispruženim rukama drži belu persijsku mačku. „Vrat joj je slomljen. Ispod krzna se vide tragovi vezivanja i zenice su joj proširene. Rekao bih da je zadavljena nekom vrstom omče – možda je čak malo i vitlao njom.“

Mici odmahuje glavom. „Bolesni gad.“

„Ali *zanimljiv* bolesni gad.“ Nik gleda izbliza dok je Tom spušta u veliku papirnu vreću. „Nema mnogo ljudi koji sa sobom nose konopac i znaju kako njime da ubiju.“

Istražitelj obeležava vreću. „Predaćemo je forenzičaru veterinaru, vrhunskom stručnjaku. Ako postoje bilo kakvi

tragovi ili DNK počinioca, on će ih pronaći i otkriće tačno kako je mačka uginula.“

Nik kreće dalje i pretražuje gomilu pošte, zatim proverava mali bežični telefon na postolju pored prozorske daske. Na ekranu se vidi da ima četrnaest propuštenih poruka. Podiže srebrni telefon s postolja, proverava ikonice na glavnom delu i pronalazi podatke o kontaktima. Ima trista šest zabeleženih brojeva, poređanih po prezimenima. Ukucava Džejkobs i pojavljuje se samo jedno – Dilan. Pogled mu leti ka gomili pisama i koverti adresovanoj na gospodina D. i gospođu T. Džejkobs. Uzima je i vidi da je otvorena. Unutra je čvrsta bela karta ispisana kitnjastim zlatnim tekstom poziva na dobrotvorni bal. Nik diže telefon i kartu da ih Mici vidi. „Izgleda da smo pronašli gospođinog mužića.“

Ona se odmiče od istražitelja i zaboravlja na mrtvu mačku. Muž Tamare Džejkobs je ili njen ubica i zna da je mrtva ili će mu život upravo biti uništen. „Ako imaš broj, zovi.“

Nik ponovo uzima telefon, pronalazi uneto ime i poziva ga. Prostorija je utonula u tišinu. Sve oči su uprte u njega dok on sluša kako se zvonjava valja vazdušnim talasima. Ne pokazuje se broj, samo ime Dilan Džejkobs – mogao bi biti kilometar daleko ili čak na drugom kontinentu. Niku srce ubrzano lupa od iščekivanja.

Zvonjava se prekida.

Oglašava se duboki bariton. „Ovde Dilan, ne mogu trenutno da razgovaram, ostavite ime i broj i javiću vam se čim budem slobodan.“

Nik prekida poziv. „Uključila se govorna pošta. Pokušaću ponovo iz kancelarije gde mogu sve da snimim.“

Mici klima glavom. „Dobro. Ponesi taj kućni telefon sa sobom, proveri pozive i obradi ga. Mogu da obavim ostatak potrage i bez tebe.“

On isključuje telefon i maše rukom dok kreće ka vratima. Nešto mu pada na pamet, pa stane i okrene se. „Nema slika.“

Mici se mršti na njega s druge strane sobe. „Šta si rekao?“

„Nema slika muža i žene po kući. Ni u radnoj sobi, ni u spavaćoj, nigde.“

Mici se priseća soba na spratu. „U pravu si. Nema ni muške odeće u plakarima, pribora za brijanje ili kozmetike osim ženske. U stvari, nema nikakvih znakova da je Dilan Džejkobs ikad bio ovde.“

DEVETO POGLAVLJE

SIDNEJ, AUSTRALIJA

Dvadesetsedmogodišnji Viktor Hegadus nelagodno se vrploji na ivici ležaljke za sunce samo korak-dva od privatnog bazena.

Mnogo toga ga muči.

Nije ni čudo što ima glavobolju. A ona samo što nije prešla u migrenu. Jednostavno zna da hoće. Jedina nada mu je da malo odrema – malo se okrepi snom – ali ne može. Ne uz tolike brige. Zidari stižu sutra i pita se treba li da ih odloži dok još malo ne razmisli o planovima za proširenje – o posebnom gostinskom krilu sa sopstvenim bazenom i dvorištem.

Podnevno sunce mu puzi preko stopala. On ustaje i podešava suncobran da osigura hlad. Nikako ne bi voleo da izgori. Bilo bi užasno da mu koža bude crvena i suva.

Ispod ležaljke pored zvoni mobilni. Pokušava da ne obraća pažnju, kao što je činio veći deo prepodneva. Ubod griže savesti konačno ga natera da ga zgrabi. „Dilanov telefon, ko zove?“

Nema odgovora. Samo škljocaj i zveket, kao da je poziv prebačen.

„Halo“, Viktor reži u telefon.

„Je li tu gospodin Džejkobs, molim vas? Treba da razgovaram s njim.“

„Ne može. Ko je to?“

„Zovem se Karakandez, Nik Karakandez. Moram da razgovaram o veoma važnom poslu sa gospodinom Džejkobsom. Možete li me, molim vas, povezati s njim ili mi reći na koji broj mogu da ga dobijem?“

„Trenutno meditira. Ne želi da ga uznemiravaju.“ Viktor naglo prekida poziv, isključuje zvuk telefona i ljutito ga baca ispod ležaljke.

Ako Dilan ne može da izdvoji vreme za njega, onda mu on sigurno neće dozvoliti ni da ga provodi u razgovoru sa strancima.

DESETO POGLAVLJE

STANICA U SEDAMDESET SEDMOJ ULICI, LOS ANĐELES

Softver za praćenje na Nikovom terminalu izbacuje prozor koji pokazuje da je poziv primljen u privatnoj vili u Ulici Tauer u Gordons Beju, u Novom Južnom Velsu. Pretražuje kompjuterizovani *Interpolov* imenik i pronalazi podatke o policiji Novog Južnog Velsa. Traži dok ne izdvoji područje koje pokriva Gordons Bej, a zatim okreće broj.

„Glavni inspektor Hoking – kako mogu da vam pomognem?“

Nik mu tačno objasni kako.

Trideset minuta kasnije, naoružani policajci zauzimaju položaje oko višemilionske vile s pogledom na tropske vode Tasmanijskog mora i Nik prima uzvratni poziv.

„Spremni smo, detektive“, javlja mu glavni inspektor.

„Momak vam nije izlazio proteklih pola sata, a sad i nema kuda da pobjegne osim u raširene ruke mojih policajaca.“

JEDANAESTO POGLAVLJE

CENTAR LOS ANĐELES

Crnokosi mladić otvara svoj stari ford eksplorer i spušta umorno telo za prilično istrošen volan. Upravo je završio težak radni dan. Fabrički posao. Dobar, pošten rad. Radno mesto mu je udaljeno oko šesnaest kilometara od poslednjeg mesta ubistva – a dom još dalje u drugom pravcu. Razmišlja o tome kao da ga to teži dok pokreće motor i kreće na dugu vožnju pre nego što ode na spavanje.

Vožnja je dobra. Voli da upozna nove delove grada – proučava neubijene dok se šetaju sa decom, psima i svojim voljenima a on krstari pored njih.

Zamišlja kakvi su im životi. Kakve će im biti smrti. Kako bi drag i milostiv mogao da bude prema njima – ako mu se pruži prilika. Pre nekoliko godina, policajac u televizijskim vestima opisao ga je kao reptila, hladnokrvnog ubicu bez osećanja, bez emocija i morala. Užasno je pogrešio. Sve što radi, radi iz ljubavi. Božje ljubavi.

Uključuje radio i traži vesti dok vozi. Sluša ima li nešto o njemu. Nema ništa. Oseća olakšanje. Znači niko ga ne progoni, ne meša mu se u posao. Anonimnost mu je štiti, božji način da mu pokaže svoje odobravanje – blagoslov, ako baš želite. Pripisuje to svom MO. *Modus operandi* – način rada. Čudno kako latinski izrazi i dalje postoje u savremenom dobu. Delići prošlih civilizacija razvevani preko vekova i kontinenata, pojavljuju se na krvlju natopljenim ulicama Anđeoskog grada.

Mladić usporava dok prolazi pored mesne crkve i krsti se. Nagonski mrmlja još latinskog: „*In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.*“* Ritam tih reči ga umiruje. Ponavlja ih kao što bi možda opčinjeno dete vrtelo gladak kamen po dlanu. A zatim svoje omiljeno *Dominus vobiscum* – neka je Gospod s tobom. Izgovara taj izraz drugačije.

Reči moraju biti izgovorene nežno, jasno, polako, pobožno. Na kraju krajeva – poslednje su što njegove žrtve čuju.

* Lat.: U ime Oca, i Sina, i Svetoga duha. (Prim. prev.)

DVANAESTO POGLAVLJE

STANICA U SEDAMDESET SEDMOJ ULICI, LOS ANĐELES

Dok Nik obavlja sledeći međunarodni poziv, osam je sati uveče. Petak noću u Kaliforniji i dva sata u subotu po podne u Gordons Beju, u Sidneju. Dok bira brojeve, otvara kartu Zemlje na *Guglu*. Na ekranu prelazi preko prelepog australijskog poluostrva, pored upečatljivih obala okeana oko rezervata Daningam i parka Bandok, a zatim niz severni rt na kome se ističu odabrani domovi multimilionera.

Ovog puta se Dilan Džekobs sam javlja na sopstveni telefon i ne zvuči opušteno od meditacije i sunca. „Džekobs“, praska razdražljivo.

„Nik Karakandez, gospodine Džekobse.“ Policajčev glas je smiren i ljubazan. „Samo da razjasnimo, vi ste *Dilan Džekobs*, muž Tamare Džekobs, holivudske spisateljke?“

„Zašto želite da znate, gospodine Karikize?“

„Karakandez – poručnik Ka-ra-kan-dez iz losanđeleske policije.“

„Ja sam Dilan Džejkobs. Tamara je moja žena.“ Iz glasa mu je nestalo žestine. „Zašto me zovete, poručniče?“

„Bojim se da je pronađen leš žene na Menhetn Biču. Sa fotografija smo zaključili da je to izgleda Tamara.“

„Blagi bože. Ne može biti...“

„Gospodine Džejkobse, izvinjavam se što ovako zovem, ali ja sam detektiv za ubistva i smatramo ovu smrt sumnjivom.“

Džejkobs s mukom progovara. „Ovo nije stvarno. Jednostavno, nije moguće. Sigurni ste da je Tamara?“

Nik osluškuje glas s druge strane linije i procenjuje je li zapanjenost iskrena. „Sigurni smo koliko god je to moguće bez identifikacije koju bi obavili najbliži rođaci.“ Mada, jedno ga muči, nešto što prosto mora da spomene. „Gospodine Džejkobse, preslušao sam sve poruke na kućnom telefonu vaše žene i uprkos tome što je nema više od dvadeset četiri časa, nijedna nije od vas.“

Džejkobs ispušta dugačak uzdah. „Ne razgovaramo mnogo, detektive. Možda jednom nedeljno. Ponekad i manje. Godinama smo već otuđeni. Imam kuću ovde u Sidneju sa svojim partnerom – verujem da ste prethodno s njim razgovarali.“

Nik sad polako shvata – bogati oženjeni muškarac na pragu jeseni života konačno se razotkriva. Verovatno zbog žene, slaže se da održi spoljni sjaj heteroseksualnog ugleda što je duže moguće. „Gospodine Džejkobse, za trenutak će vam službenik iz policije Novog Južnog Velsa pokucati na vrata i pokazati vam fotografiju koju smo skenirali i poslali mu je. Potrebno nam je da zvanično potvrdite je li to vaša žena – razumete li?“

„Razumem. Postoji li, onda, mogućnost da ste pogrešili?“

„Zaista verujemo da nismo. Identifikacija je više formalnost.“

„O.“

„Veoma mi je žao zbog vašeg gubitka i zbog činjenice što moramo ovo da uradimo. Takođe bih želeo da vam policajac postavi nekoliko pitanja da vidimo možete li nam pomoći da pronađemo odgovornog za smrt vaše žene. Možete li to da učinite za nas?“

Smrt vaše žene. Na te reči, Dilan Džejkobs zapanjeno začuti. On i Tamara su već neko vreme razdvojeni, ali ne može da zamisli da je više nikad neće videti. Nikad se neće zapitati o njoj. Nikad se više neće moći ponadati da će mu oprostiti i lepo živeti i bez njega.

„Gospodine Džejkobse, jeste li me čuli?“

I dalje se muči dok klima glavom u telefon. „Da“, konačno uspeva da procedi, „Čuo sam vas.“ Spušta slušalicu na postolje sa osećanjem praznine.

Svet mu se promenio. Žena mu je mrtva. Više nije oženjen.

TRINAESTO POGLAVLJE

SUBOTA UJUTRU
INGLVUD, KALIFORNIJA

Osam ujutru i Nik se izvlači iz kreveta umorniji nego kad je legao. Zaspao je u sitne sate, a onda se budio četiri ili pet puta. Nesanica mu je postala uobičajena od Kerolajnine i Maksove smrti. Uključuje televizor radi pozadinske buke – virtuelnog društva – a pošto mu je stan tako mali, može da ga sluša i pod tušem.

Briše se peškirom kad mu zazvoni telefon. I bez gledanja zna da je Mici. Ona ga jedina zove vikendom, a i sinoć je bilo prekasno da je obavesti o svom razgovoru sa Džejkobsom. Verovatno gori od radoznalosti da čuje.

„Dobro jutro“, pozdravlja je, i dalje brišući mokru kosu. „Upravo sam završio s tuširanjem i nameravao sam da skuvam kafu pa da te nazovem.“

„Misliš uhvatila sam te golog? Bože, bože. Molim te potvrdi, čak i ako nije istina. Znaš da je nama udatim ženama potrebno malo bezazlene zabave.“

„Gola guzica, u svoj svojoj atletskej lepoti.“

„Dosta sada, evo crvenim. Kako je prošlo s Džejkobsom?“

Baca peškir i oblači se jednom rukom dok razgovara. „Ispostavilo se da je muž homić i živi sa upola mlađim partnerom u Sidneju, u Australiji.“

„Ma šta kažeš.“

„Upravo to što čuješ. Australijski policajci mi kažu da su se on i žena razišli pre nekoliko godina nakon što joj je priznao da je homoseksualac, ali nikad se nisu razveli.“

„Zašto?“

„Pomalo je nejasno. Dilan je rekao kako Tamara nije želela da joj se svi smeju, a pošto je često odlazio na poslovna putovanja, jednostavno je pristao na priču kako neprekidno putuje i radi.“

„Ali sada ima *dom* u Australiji?“

„Da, i u južnoj Francuskoj i Baliju. Bavi se nekretninama, prodaje skupocena imanja bogatima i slavnima, a usput i za sebe sklopi poneki dobar posao.“

„Sjajan posao.“

„Policajci iz Novog Južnog Velsa zaista su bili predusretljivi. Poslao sam im fotografiju koju mi je jedan istražitelj doneo iz Tamarine kuće i Džejkobs ju je prepoznao kao Tamaru.“

„Gde je gospodin tajkun bio kad je ubijena?“

„U Sidneju, već mesec dana. Priča mu je proverena. Nije to mogao učiniti.“

„Nema motiv?“

„Mislim da ne. Dao nam je podatke o svojim advokatima, pa smo ih nazvali. Dilan Džejkobs je pre više od godinu dana potpisao ugovor kojim je predao ženi imovinu u Los Anđelesu kao i akcije, deonice i ušteđevinu. Izgleda da su imali čudan, ali prijateljski dogovor.“

Kroz telefon dopire zvuk tinejdžerki koje viču jedna na drugu. „Tišina!“ Mici rukom prekriva slušalicu. „Nemojte da uznemiravate oca, pokušava da spava.“ Čeka da učute, zatim se ponovo obraća Niku. „Izvini, moram da idem, obe danas imaju žurke i već su se raspametile. Ideš na brod?“

„Čitaš mi misli?“

„Lepo se provedi.“

„I ti. Nadam se da će se i devojke lepo provesti.“ Prekida vezu i zamišlja Mici kako trpa Džejd i Amber u porodični izubijani karavan dok njen lenji, bezvredni bednik od muža ostaje u krevetu da i pijan prespava još jedan petak uveče. Zaslužila je mnogo bolje.

Nik pravi instant kafu i još malo razmišlja o Micinom mužu. Rekla je kako ju je jednom udario. Ošamario ju je pošto je video suseda kako izlazi iz kuće dok se kotrljao kući pijan iz bara gde se smucao s momcima. Idiot je sabrao dva i dva i dobio pet. Mici ga je zauzvrat prebila i to je bilo to. Ali Nik se sad pita jesu li zavijeni prsti koje je video u kancelariji u stvari posledica nove tuče. Sipa kafu i jede šolju pahuljica bez mleka – navika još iz momačkih dana kad mu je svega nedostajalo osim žitarica. Ako je Mici u nevolji, reći će mu. A ako jeste, biće mu zadovoljstvo da ode i dovede joj muža u red.

Malo posle devet, Nik zatvara vrata i kreće na tridesetominutnu vožnju do ostrva Terminal, istočno od San Pedra i zapadno od Long Biča. Marinu *Al Larson* na Aveniji Sisajd izdaje u zakup Lučka uprava Los Anđelesa i u njoj ima više od stotinu mesta za brodiće, za plovila od šest do petnaest metara dužine. Odmah u sredini je ponos i radost policajca Karakandeza. Nešto što ga održava mentalno zdravim.

Rejunion nije jahta za kojom se okreću glave. U stvari, *Hiljardova* šalupa od devet tona prava je. Pepeljuga među

brodovima. Nikad nećete videti supermodel u bikiniju ili princa-plejboja pored nje, a kamoli na njoj. Ali posle smrti žene i sina, Nik se zaljubio u tu zarđalu kantu i spasao je otpada kobilicu od livenog gvožđa i rebra od bele hrastovine. Proces obnavljanja mu je bio lekovit za dušu, ako ne za džep. I poslednji novčić koji je zaradio otišao mu je na popravke – preuređivanje i zatvaranje pukotina, na novu središnju kapetansku kabinu s kormilom, tri kabine obložene mahagonijem, nov pleksiglas preko debelih borovih paluba.

Niku jutro prolazi u sređivanju deset metara visokog jarbola i lakiranju zadnje palube. Oko jedan sat posle podne izlazi na obalu da pojedje nešto toplo. Preko keja mu se učini da vidi nekog poznatog. Mada, mora još jednom da proveri – nikad je nije video u farmericama i džemperu.

„Doktorko Čang?“

Ejmi Čang se okreće od ivice vode. Crna kosa do ramena joj poskakuje, vidi se blesak snežnobelih zuba ispod mekih ružičastih usana i sjaj u zeleno-smeđim očima. „Detektive Karakandezu.“ Izgovara mu ime toplo dok korača prema njemu, s rukama u prednjim džepovima, uz blago njihanje kukova uz veliku svetlosmeđu torbu okačenu o rame. „Ptičica mi je rekla da ovde imate brod.“

On pođe pored nje. „Ptičica je u pravu. Ali siguran sam da *vi* ne plovite. Je li tako?“

„Ne, uopšte. Nikad u životu nisam bila na moru. Osim ako se ne računa vožnja trajektom u San Francisku?“

„Ne računa se. Pa, šta vas dovodi do vode?“

Osmehuje se. „Svež vazduh. Pročišćava mi glavu. Nakratko zaboravim na posao.“

„Ovo je svakako dobro mesto za to.“ Klima glavom ka metalnom kitu sa svoje desne strane. „Onaj je moj. Pravi lepota, zar ne?“

Ona se podrugljivo smeje. „*Drugačiji* bi možda bila bolja reč.“

Smeje se i on. „Idem po kafu i sendvič. Imate vremena za to?“

„Naravno.“ Opušteno mu se pridružuje dok se jato galebova odvaja od dasaka na keju i raštrkano leti ka nebu.

Okreće se ka njoj dok hodaju. „Ta ptičica koja vam je rekla da ovde imam brod – da se ne zove slučajno Mici?“

Ejmi stavlja prst na usne. „Detektive, vi barem znate da ne treba tražiti od drugih da otkrivaju svoje izvore.“

Oboje se i dalje osmehuju kad uđu u *Bife na palubi*. Krcat je kao pakao na Sudnji dan. Ispunjen porodicama koje su izvukli nalet pristojnog vremena i primamljivost vikenda pokraj vode.

Sreća im se osmehuje i grabe tek upražnjen sto u dnu lokala, gde naručuju kafe, tople sendviče s tunjevinom i činiju pomfrita da je podele. Uprkos tome što je Ejmi izjavila kako želi da pobegne od posla, to im je jedina zajednička tema, pa mu ipak prenosi novosti u vezi sa slučajem. „Pozvala sam stručnjaka za plime. Ispada da je vaša dama s plaže ušla u okean u utorak rano ujutru. On smatra između dva i tri ujutru.“

„Ima li bilo kakvu predstavu *gde* je ušla?“

„S pristaništa. Počinilac je verovatno smatrao da će biti povučena u more.“

„Možete li da odredite vreme smrti?“

„Znate kako to ide. Vreme smrti nije precizno. Na osnovu telesne temperature koju dobijem u rasponu od tri sata, znači govorimo o jedan, pola dva, do četiri, pola pet. S obzirom na plimu i gde je završila, mislim da smo bliže vremenu od pola dva.“

On skine končić smeđeg sira s kraja sendviča. „Spisateljka je s Beverli Hilsa.“

„*Bila* je spisateljka.“

„Bila.“ Olizuje mast s prsta i pokazuje na nebo. „Možda još jeste. Možda radi sa Šekspirom i Orsonom Velsom dok mi ovde pričamo.“

„Molim te da tako misliš.“ Ona umače pomfrit u majonez i kečap. „Je li ubijena u kući?“

On zastane u zalogaju. „U dnevnoj sobi, po svemu sudeći. Nisam video nikakve tragove kad sam bio tamo, ali kriminalisti su pronašli kapljice krvi na tavanici.“

„Istog tipa?“

„Nisu ispitali DNK, ali ista je grupa.“

Ejmi znalački klima glavom. „Ali nameštaj, pod ili zidovi nisu isprskani?“

„Očigledno ne.“ Čita joj misli. „Da, pretpostavljamo da je ubica došao pripremljen.“

„Ko god je izmislio najlon, ima mnogo razloga da odgovara.“

„Meni kažete.“ Otpija kafu. „Pronašli smo njenu mačku; ubica je i nju sredio. Jesu li je poslali vama?“

Klima glavom i uzima još jedan pomfrit iz činije. „U zamrzivaču je. Pogledaće je forenzičar veterinar u ponedeljak ujutru.“

„Recite mi, slomi li vas nekad sve to umiranje?“

„Ponekad. Osim vaše spisateljke, dobila sam još sedam leševa ove nedelje. Tri saobraćajne nesreće, samoubistvo, ubistvo iz vozila u pokretu, silovanje s ubistvom i ubistvo koje bi moglo biti delo serijskog ubice.“

On briše prste o papirnu salvetu. „Jedva čekam da pobegnem od tih gadova. Da udaljim sve te serijske ubice, mafijaše, narkiće i siledžije milion kilometara daleko od svog života.“

Ona ga pažljivije proučava. „Dakle, istina je. Zaista predajete značku?“

„Već sam to uradio. Do kraja meseca sam prošlost. Tada ćemo se ja i onaj veliki, grudvasti brod koji ste tamo videli venčati i zajedno otpočeti nov život.“

„Nadam se da ćete oboje biti srećni.“ Ona se nežno osmehuje. „Mada, šteta, uvek sam se nadala da ću se zabavljati s nekim ko se ne bavi ovim poslom.“

On se nelagodno meškolji. „Doco, kad ne budem u poslu, nadam se da ću biti spreman da drugačije odgovorim na ovakvu izjavu. Trenutno sam još...“ Muči se da pronađe pravu reč.

Ona ga dopunjuje. „Sjeban. Znam, rekla mi je ptičica.“ Spušta ruku na njegovu. „Bez pritiska. Samo me se seti – ako i kada dođe vreme.“

ČETRINAESTO POGLAVLJE

NEDELJA

KARSON, LOS ANĐELES

Još je rano, ali susedi su već izašli na Ulicu Renton. Peru automobile i prozore, čiste razbacano smeće s travnjaka – izvlače najbolje iz onog što imaju.

Muškarac iz oronulog kućerka na kraju slepe ulice prelazi kratak put od svojih ulaznih vrata do zardalog zelenog poštanskog sandučeta na kraju prilaza. Taj posao obavlja samo jednom nedeljno. Uvek odmah posle doručka na putu do crkve.

Pošta u sandučetu je adresirana na Džona Džejmsa. Zakonski je izmenio svoje ime u taj pseudonim. Džejms je najčešće hrišćansko ime u Sjedinjenim Državama, a za njim odmah Džon. Sa željom da se stopi, činilo mu se prikladnim da ih upari.

Džej-Džej živi sam i robuje navikama. Navika je važna. Bliska je obredu i slična žrtvovanju. Nikad ne izostaje s posla i nikad ne propušta katoličku misu nedeljom. Posvećenost i odanost su mu dve najvažnije stvari u veoma čudnom i neobično povučenom životu.

Sveti Patrik je jedna od nekoliko crkava gde se još može čuti tradicionalno katoličko bogoslužje. Uvek sedi na istom mestu. Središnji prolaz. Pozadi. Savršeno mesto. Može da uđe poslednji i prvi da ode. Udalji se pre nego što ga okruže drugi i zakrče mu prolaz.

Kratko sedi u autu i posmatra kako se neubijeni mešaju i razgovaraju jedni s drugima, ljube se i rukuju, mašu i smeškaju dok svako kreće svojim grešnim putem.

Lažovi. Varalice. Prevaranti. On ih vidi onakve kakvi jesu.

Džej-Džej pokreće motor eksploraera i odvozi se, dok mulja reči Svetog pisma u ustima, kao kad dete pokušava da mu tvrdi bombon potraje večno: „*Hóstiam puram, hóstiam sanctam, hóstiam immaculátam* – čista žrtva, sveta žrtva, besprekorna žrtva.“

Susedi i dalje čiste i peru kad stigne kući. Ne obraća pažnju na njih, ulazi i penje se na sprat u spavaću sobu. Pravo do žileta. Stoji nag. Nag pred božjim očima. Lagano, seče kožu na grudima, nogama i rukama u zapetljanoj šari krstova. Čelik zaseca dovoljno duboko da izvuče krv, ali ne toliko da bi otvorio ranu kojoj je potrebno šivenje.

Nije uvek bilo tako. U ranim danima svoje posvećenosti, zakačio je butnu arteriju i gotovo umro. Sad je uvežbaniji. Pažljiviji. Bilo bi užasno kad bi umro pre nego što mu kucne čas. Pre nego što ispuni svoje dužnosti. Pred dugačkim ogledalom zakačenim na poledini vrata spavaće sobe, pregleda šare krvavih rana. „*Omnis honor et glória* – sva čast i slava.“ Neprekidno ponavlja te reči. Odlučno. Polako. S teškim stankama između svake.

Dok mu ta mantra ispunjava um, uzima dugačak beli čaršav i čvrsto ga omotava oko sebe. Osećaj je božanski – svežina tkanine, miris sapuna, prizor krvi koja polako natapa nebesku belinu.

Džej-Džej se sklupčava na golom drvenom podu i zamišlja da umire – da odlazi pravo u raj.

PETNAESTO POGLAVLJE

PONEDELJAK

KALVER SITI, KALIFORNIJA

Deset ujutru i kalifornijsko sunce je jarko kao u stripu. Lopta s kraja sveta, isijava narandžastu energiju koja već prži sve i svakoga ispod.

Nik drži pridiku „ptičici“ Mici dok se voze do filmskog studija gde je radila Tamara Džejkobs. „Nije mi potrebno provodadžisanje. Bilo mi je tako neprijatno kad se tamo pojavila.“

„Ne, nije.“ Mici odmahuje rukom. „Ti si budala. Ejmi je slobodna i dovoljno joj se sviđaš da doputuje na drugu stranu grada da okuša sreću. Osvojio si premiju na lotu, a ti si pokidao listić umesto da ga naplatiš. Ti si najgluplji kreten koga poznajem.“

„Ne bi trebalo da mi se tako petljaš u život.“

„Očigledno.“ Pogledom mu pokazuje koliko je nezadovoljna. „Nik, probudi se – Ejmi Čang je lepa i pametna – *prelepa* – i slobodna. Poznajem je otkako je došla ovamo.

Ona je prijatelj, predivna žena, veruj mi, nema mnogo takvih kao što je ona.“

„Vidi – znam da je dobra, ali mooolim te, ostavi me na miru.“

„Dotle će ti već isteći rok trajanja i bićeš prestar da *budeš* nešto ili *budeš* s nekim. Treba te dobro pogurati – to je moj posao. Ja ću da te poteram.“

„Ne, ne mešaj mi se u život van posla.“ Umalo da joj kaže kako je poslednja koja bi trebalo da deli savete za veze, ali se zaustavlja. Mici je dobronamerna, bez obzira šta kaže ili radi, uvek sve radi srcem. „Tri nedelje.“ Uudara rukom o komandnu tablu. „Ne mogu da dočekam. Tri nedelje i biću civil.“

„Hvala“, Mici to shvata lično. „I ti ćeš meni nedostajati.“ Još bi ga napadala, naglasila bi kako je nezahvalni skot, ali već su na parkiralištu. Ona pridigne sunčane naočare i pokaže značku čuvaru na ulazu *Anteronus filmova*. On podiže prugastu crveno-belu sigurnosnu pregradu i daje im rukom znak da prođu.

Dvoje policajaca parkiraju i čekaju na jakom suncu, i razmišljaju o tome kako im je potrebno brzo zaključenje slučaja koji već preti da se pretvori u nezamislivo veliku istragu.

Pojavljuje se uniformisani čuvar i budi ih iz razmišljanja. Vodi ih do bež električnog auta i odvozi ih do upravne zgrade od crvene cigle okružene besprekornim travnjacima.

Sjajan lift od uglačanog mesinga i sa čistim ogledalima odvozi ih do debelog plavog tepiha na glavnom spratu, gde ih provode kroz ručno izrezbarena dvokrilna vrata od orahovine na sastanak s generalnim direktorom kompanije.

Brendon Nolan je šezdesetogodišnji holivudski direktor koji je stvorio ime pre trideset godina kao žestok agent i sjajan filmski finansijer. Jedva metar i sedamdeset u čarapama, jedno je od najvećih imena u Blistavom gradu. Mediji se

naslađuju činjenicom da nikad ne izlazi sa ženama koje nisu barem upola mlađe i dvanaestak centimetara više od njega.

„Detektivi, uđite, sedite. Kako vam mogu pomoći?“

„Gospodine Nolane, vaša spisateljka je pronađena mrtva na Menhetn Biču.“ Mici proklinje svoje zavijene prste dok izvlači kopiju fotografije uzete iz žrtvine kuće. „Tamara Džejkobs.“

Nolan zauzima mesto iza džinovskog radnog stola, spaja vrhove prstiju i zamišljeno gleda u sliku. „Nisam je poznavao.“

Mici izvija obrvu. „Kako je to moguće?“

„Pravimo petnaest, možda dvadeset filmova godišnje. Poznajem sve režisere – poznajem sve zvezde. Pisce? Samo službenici u računovodstvu znaju ko su scenaristi.“ Spušta ruku na telefon. „Jesu li vam ponudili kafu?“

„Nema potrebe.“ Mici već vidi da ovom tipu nije stalo ni do čega osim do neto zarade. „U člancima koje smo pronašli piše kako je radila na filmu po imenu *Pokrov* – o čemu se tu radi?“

„A, u redu, to je njeno, je li tako?“ Nolan spušta telefon. „To je religijski triler, a govori o Torinskom pokrovu.“

Nik se zainteresovao. „Kakav je zaplet?“

Nolan se smeška. „Kupite kartu i kokice, i saznaćete.“

„Malo je verovatno da ću to uraditi. Hoće li se ipak završiti i bez nje?“

„Naravno. Pisci su zamenljivi. Završiće se.“

„Je li Tamara imala kancelariju ovde?“, pita Mici. „Svoj radni sto za kojim je radila? Neko mesto gde je čuvala istraživačke beleške, dnevnike, tako nešto?“

Nolan češe obrvu. „Ne znam. Pozvaću nekog iz Kadrovskog da razgovara s vama.“

„Samo, nije imala računar kod kuće“, dodaje Nik. „Pretpostavljam da pisac mora imati laptop, ili tablet, ili netbuk ili nešto slično.“

Generalni klima glavom. „Očekivao bih da ima. Još nešto?“

„Želeli bismo primerak scenarija koji je napisala“, kaže Mici. „I kopije do sada napravljenih snimaka.“

„Je li to stvarno neophodno?“

„Ne znam dok ne vidim. Možda će biti potpuno gubljenje vremena, a možda i velika pomoć. Molim vas, samo se pobrinite da to dobijem.“

Nezadovoljno uzdiše. „Dobro.“

„I njene kolege“, dodaje Mici, kao da se priseća spiska za kupovinu. „Moramo da razgovaramo s njenim kolegama. Režiserom i čitavom ekipom.“

Nolanovo lice se grči. „Ima li nade da ćete to obaviti neprijetno i u njihovo slobodno vreme? Možda posle posla, tako da se ne prekida sa snimanjem?“

Mici se osmehuje. „Naravno. Nada umire poslednja.“

ŠESNAESTO POGLAVLJE

ANTERONUS FILMOVI, KALVER SITI

Prolazi neprijatnih petnaest minuta pre nego što se začuje kucanje na direktorovim vratima. Mlada žena u svetlosmeđem odelu, tanka kao olovka, ulazi i gleda u Nolana, koji joj glavom pokazuje na dvoje policajaca. „Sara Keni“, predstavlja se. „Ja sam iz produkcije, došla sam da vas odvedem na snimanje.“

Dok izlaze, Mici primećuje da su joj oči crvene i pretpostavlja da je čula vest. „Jeste li dobro poznavali Tamaru?“

„Ne pre filma. Uvek je bila veoma ljubazna prema meni.“

Lepo obučena mlada žena ne govori im mnogo dok ih vozi pola kilometra preko parkirališta do sigurnosne pregrade, gde stražaru pokazuje svoju karticu. Ostavljaju automobil i hodaju prema, kako ona kaže, najvećoj pozornici studija – ogromnom prostoru veličine tri avionska hangara, s kućnim i istorijskim pejzažima.

„Bože, izgleda kao da je čitav srednji vek propao kroz vremenski tunel i završio ovde“, čudi se Mici, osećajući se kao turistkinja.